

Ret til den eller findes den værdigere, end Helten, der for-
maer at rive Seyers-Palmen af den hidindtil uovervindelige
Dorsans Hænder?

Melicourt.

Niende Brev.

General Dorsan til Valsan.

Indfind dig hos mig saa snart, som mueligt, min Ven,
Din Nærværelse er ikke allene høyst nødvendig for mig; men
endog den eneste Trøst, som mit Hierte kan smage i den For-
fatning jeg er, da jeg maae see min Redelighed og Troeskab
paa det allerffammeligste mistænkt.

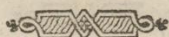
Dorsan.

Tiende Brev.

Frøken Henriette S. til Frøken Sophia L...

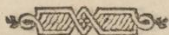
Vi ere her i fuld Bevægelse med at pakke alting ind, for
at giøre en Rejse paa Landet, hvortil Lyften med et er over-
kommet min Tante, uden at nogen kan begribe Aarsagen. Hun
selv foregiver, at det er for hendes Helbreds Skyld; Min Mo-
der beholder sine Tanker hos sig selv; og jeg for min Part troer,
at hendes Stolthed har forjaget hende af Byen, siden hun
hverken

Hverken kunde komme til Hove, eller i Selskaber uden at lade en Person tage Rangem over sig, som hun forhen har ladet meget haant om. Denne Person er ingen anden end den elskværdige Fruken Constance Worley, som Lykken har ladet vederfares Ret ved at sætte hende i al den Velstand og Herlighed, som baade Fødsel og Fortienester gjorde hende berettiget til. I nogle Dage var der talt meget om, at Greve Murrey, som er een af Stats-Ministerne, havde forelsket sig i Fruken Worley, og min Tante forsømte ikke at gjøre sine Anmerkninger over denne Kiærlighed efter hendes sædvanlige Maade; men efter at denne Materie var i nogle Dage gaaet igiennem i alle Selskaber, kom Fruken Constance og Greve Murreys Kiærlighed ganske i Forglemmelse. For nogle Dage gav Grevens Søster et overmaade stort Bal, hvor vi da ogsaa vare, og da næsten alle Standspersonerne i den heele Bye vare forsamlede traadde Greve Murrey ind i Salen med Fruken Worley ved Haanden, og begge paa det prægtigste klædte. Bertinden løb dem strax i Møde, forevillede hele Selskabet Fruken, som sin Svigerinde og erklærede, at hun gav Festen i Anledning af hendes Broders Bryllup, som for to Dage siden var bleven fuldbyrdet paa hans Lyfsgaard. Min Tante skiftede over tyve gange Farve ved denne Beretning, men i øvrigt gik alleting ganske godt for den Aften; thi da den unge Grevinde beklædte det øverste Sted, som Brud, saa fandt min Tante sig ganske godt deri, allerhelst da det ikke tilkom hende. To Dage efter blev hun ansagt til det nægtlige Bal ved Hoffet, hun erkjendte sig strax om Grevinde Murrey kom der, og det første hun hørte, at Grevinden var ansagt med,
ind

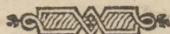

indfandt der sig en saa umaadelig Hovedpine hos min Tante, at hun ikke kunde forlade Huuset, og den har vedvaret i fire Dage med saadan en Hestighed, at hun troer, Landlusten er det eneste der kan faae Bugt med den. Andre er falden paa den Tanke, at hendes Empfindtighed over det, som der siges og tales overalt angaaende Sagen, som der er anlagt imod General Dorsan, har gjort hende Boven forhadt; thi al, min Sophia! til Skiendsel for vore oplyste Læder, seer man næsten alle Læder den meest udmerkede Dyd og den upaatvioletligste Redelighed, at blive et Offer for Rænker og Undersundighed. Ved disse er det ogsaa bragt saa vidt, at den rebelige Dorsan fordres til Regnskab for en Anviisning paa en stor Summe Penge, som han har faaet i Krigens Tid. Alle retskafne Folk beklager ham; de siger, at han skeer Uret, og at det uskriddigste Beviis paa, at han ingen Underslæb har gjort, er det, at hans hele Formue ikke beløber sig til det, han kræves til Regnskab for, og enhver veed, at han eyede dobbelt saa meget da Krigen begyndte. Hans og Dydens Fiender triumferer derimod paa det stærkeste; den Mand, som disse nedrige Hyklere for saa Dage siden boyede sig lige ned til Jorden for, er nu Maalet for deres bidende Tunger. Disse Dyenskalk, som ikke veed hvad Pligter er, og har saadan en Afsky for Dyden, at de ikke kan øyne den, uden at forfølge den, de understaaer sig at sige: at de glæder sig paa Dydens Begne, at General Dorsan kan blive seet i sin rette Skikkelse, siden han under Redeligheds Masque havde gjort sig til en Afgud i det Land, som han udplyndrede. Uden at oppyebie hvad han kan anføre til sin Retfærdiggjørelse, fælde de allerede Dommen,

og

og forsikker, at intet uden Tyrstens særdeles Naade og den Kierlighed, som han endnu viiser at bære til Dorsan, kan frelse ham fra at blive straffet, som en Laands Forræder. End skiont Melicourt er den beskedensle i sin Tunge og stedse siger: at han ikke tvivler om, at Generalen jo kan giøre Rede og Rigtighed for alle Ting; saa er der dog saa tindrende en Glæde i hans Ansigt, at den, saavel som det, at han var den første der fortalte min Moder hele Sammenhængen af Sagen, gjør mig forvissat om, at han er det fornemste Redskab til Dorsans Ulykke, og dette gjør ham saa afskyelig i mine Øyne, at jeg er glad ved at komme paa Landet, for at blive befriet for hans forhadte Ansyn. Skulde General Dorsans Sag faae et slet Udfald, saa kan min Tante faae Lejlighed at vise, om det er Dyden allene hun elsker i ham, som hun sagde til min Moder; thi endnu kan jeg intet sige derom, siden hun ikke veed andet end det første løse Rygte, at Finands-Collegiet gjorde en Fordring paa ham. Alt det ovenanførte, saavel som, at der er sat en Commission til at undersøge hans Forhold, og at han, indtil der er gaaet Dom i Sagen skal blive fra Hoffet, det hørte jeg i Eftermiddag i nogle Afsteeds-Bisiter, som jeg gjorde med min Moder, og vi bleve strax enige om, at ingen af os vilde være dette Budskabs-Bærere, da hendes Hovedpine hindrede andre fra at giøre det, siden hun ingen Bisiter tog imod uden af Generalen, der havde været der et Øjeblik og hvis Bekymring og Uroelighed, hun tilfreds hans Beængstelse over hendes Upasselighed. Hun havde Bud hos ham i Dag for at bede ham hvd til at sige ham Farvel, siden

vi reyser i Morgen ganske tiilig; men hun fik det samme Svar, som der gives alle, at Generalen var paa Landet i et par Dage; thi han skal have foresat sig at leve ganske i Eensomhed indtil han kan legge sin Uskyldighed for Dagen. Det er mig umueligt at beskrive min Veninde! hvad mit Hierte føler ved denne værdige Mand's uskyldte Forfølgelse. Sid han kunde retfærdiggøres ved mit Blod, saa skulde jeg med Fornøjelse see den sidste Draabe flyde, og tage den Roes med mig i Graven, at jeg havde udgydet det til Fædrelandets Vel, siden det havde bevaret Staten en Mand, der er en virkelig Velsignelse for den og de Lider, han lever i. Og sig mig, beste Veninde! om man bør forundre sig over, at de fleste Mennesker ere saa lukne i deres Pligters Udøvelse, og at saa saa vandre Redeligheds Veye, da Dyden ingen Belønning har at vente sig her, men Forfølgelse og Esterstræbelse? Jeg haaber, at jeg skriver min Veninde til for sidste Gang fra denne store Bye; thi efter al Formodning vil det vare længe inden min Tante kommer tilbage, og saa snart jeg kan faae min Moder overtalt dertil, vil vi begive os paa Veyen til et Sted, der stedse vil være Maalet for min Længsel, saa længe jeg er vis paa, at finde der min Sophies Arme aabnede til at imodtage

Sin

uforanderlige Veninde
Henriette S...

Elleste